

Natália Szunyogová

SUGAR BABY

SUGAR BABY

Natália Szunyogová

**Ďakujem svojmu manželovi Samuelovi
za poéziu použitú v tejto knihe.**

Miesta, postavy a dej v tejto knihe, sú výplodom autorovej fantázie, akákoľvek zhoda so skutočnými postavami, alebo faktmi, je čiste náhodná.

OD DETSTVA AŽ DO PUBERTY

Môj životný príbeh začal už dávno, pradávno. Nebolo to nič výnimočné, o čo by som sa mohla slovom oprieť. Príbeh začínal úplne obyčajne, najobyčanejšie ako sa len dalo. Podobné detstvo malo vtedy takmer každé dieťa. A dospievanie u mňa prebiehalo rovnako, ako u ostatných dievčat, nič výnimočné to fakt nebolo. Bývala som na odstrčenom sídlisku v malom meste, ako mnohé z dievčat, ktoré kráčali okolo mňa každým dňom. Takmer každý sa tam poznal. Čas tiekol ako veľká rieka a ani neviem ako, zrazu som vyrástla na dospievajúcu slečnu. Jedného dňa mi bolo trinásť rokov, chodila som na základnú školu, do siedmej triedy, kde sme preberali aj rozmnožovaciu sústavu, na čom sme sa celá trieda smiali, ako to puboši často robia. V tom čase sme hrávali loptové hry, volejbal, vybíjanú, či len tak sme postávali v partiách po bránach a chichotali sa na každej somarine, ako to medzi pubertiakmi často býva. Hrať schovávačky po sídlisku bola vtedy najlepšia zábava. Skrývali sme sa za auta, po bránach, na strechách, za stromami a kde kade. Často sme hrávali šípky. Hralo sa to tak, že prvá banda sa schovávala, bežala napred a kreslila kriedou šípky a druhá banda ich hľadala na základe nakreslených šípok. Koľkokrát nejaké auto zastalo na ceste, kde bola nakreslená šípka. A banda hľadajúca bola zrazu stratená a vydala sa nechtiac druhým smerom, nevedela prvú bandu nájsť, musela sa vzdať. Neboli mobilné telefóny, aby sme si zavolali, stretnutie sme mali pri bráne, kde bol obyčajne štart. Hrávali sme aj iné hry, napríklad meno,

mesto, zviera, vec, bola to hra s loptou. Denne sme skákali cez gumu. Dnešné decká nepoznajú ani céčka, vršky z pivových fliaš kladivom upravené na pliešok, či guľičky, ktoré sme triafali do jamky. Z céčok sme robili reťaz a vyhrával ten, kto mal dlhšiu reťaz, tak jednoduché hry to boli a o to boli krajšie a hodnotnejšie. Robili sme aj zakázané veci, samozrejme, ako inak, kúpali sme sa v rieke, ktorá tiekla neďaleko, a mohla nás s ľahkosťou stiahnuť. Korčuľovali sme na jazere, na tenkom ľade, ktorý mohol kedykoľvek prasknúť, či opaľovali na streche bloku, kam sme mali prísny zákaz vojsť. Dnešné deti, ponorené do počítačov, mobilov, či tabletov by určite nechápali, keby nazreli do nášho detstva. Ale aj dnešné deti zažívajú huncútstva, nepopieram, len sú nejaké iné, prispôsobené dobe. Víkendy a celé prázdniny sme trávili na dedine a tam to bolo zase o niečom inom. V televízii nebežalo toľko filmov, či seriálov a preto sme nedočkavo čakali na nejakú rozprávku či dobrý film. Večerami bežali filmy, ktoré sme sledovali s otvorenou pusou, lebo boli pre nás vzácnosťou. Nejakým spôsobom ma ovplyvnili aj pri výbere môjho povolania. Nemocnica na kraji mesta, Sanitka, či Básnici boli moje najobľúbenejšie. Ani som netušila, ako na mňa vplývajú tieto seriály. A ako ovplyvnia moju nasledovnú cestu životom. Nakolko sa mi páčili sestričky v seriáloch, vybrala som si strednú zdravotnú školu a to len kvôli naškrobeným čepcom a pekným rovnošatám. Na strednej škole som si však uvedomila, že práca sestry nie je vôbec ľahká, a že zďaleka sa nepodobá tomu, čo som odsledovala v spomínaných filmoch. Čo vám budem klamať, mala som chuť zutekať, už od prvej chvíle až po tú poslednú. Škola bola náročná. Kým deti z ostatných

škôl kráčali domov, my sme kráčali opačným smerom, a to na prax do nemocnice.

NÁSTUP DO PRÁCE NEBOL VÔBEC JEDNODUCHÝ

Po škole som nastúpila na úrazovú chirurgiu. Každým dňom som boľavo premýšľala o tom, či je to to, čo som od života chcela. Dosť som pochybovala o mojom rozhodnutí. Často som slúžila ťažké služby, čo ma veľmi vyčerpávalo. Po každej náročnej službe som líhala do postele veľmi unavená. Denne som sa presviedčala o tom, že si časom určite zvyknem. A že to iné vydržia, tak to dám aj ja. Môj život sa točil len a len okolo práce. Najhoršie to bolo na nočných službách, na tie som si ťažko zvykala. Vzťah som ešte nemala, žiadny chalan o mňa nezakopol, nebolo divu, bola som neatraktívna, aspoň to každý hlupák okolo mňa tvrdil a ja som im nechtiac uverila. Nik ma nechcel za frajerku, chlapci sa mi často smiali. Počúvala som, že prsia som zdedila po otcovi, že mam veľký nos, krivé nohy, nemožnú postavu. Bývala som u rodičov, sama by som neutiahla podnájom. Plat sestry bol dostatočne nízky, aby som zamrzla u rodičov.

„Slúžime spolu?“ spýtal sa ma Martin, lekár, s ktorým som mala nočnú službu. „Vyzerá to tak,“ pousmiala som sa, tak trochu nanútene a pokračovala v práci. Pravdu povediac, nemala som toho málo. Práca sestry nebola vôbec ľahká a na nočnej službe som si iste nepospala, ako to niektorí, ktorí nikdy v nemocnici nerobili, s obľubou tvrdili.

„Urobím si kávu, neurobím aj tebe?“ spýtal sa a kráčal do kuchynky unaveným krokom.

„Ani nie, nemám čas si ju vypiť,“ odvetila som a kráčala za pacientom, lebo sa znova zvonček zazvonil.

„Fajn, ja ti ju teda urobím, bude ťa čakať v kuchynke. Keď budeš mať čas, vypiješ ju, keď nie...“ povedal potichu. Ťahal unavené nohy za sebou. Skoro sa plazil do kuchynky, únava ho dosť ťažila. Bolo vidieť, že je fest unavený, nevedel a asi ani nechcel to zakryť. Dvere nechal otvorené asi schválne, lebo, keď som kráčala od jedného ťažkého pacienta k druhému, zavoňala mi turecká káva a príjemne polichotila mojim čuchovým bunkám. Vôňa lahodného nápoja ma zrazu presvedčila o zastavení sa a pozvala ma na chvíľku strávenú s voňavou kávou. Ďalšie moje kroky viedli do kávovej kuchyne, kde za stolom sedel strapatý Martin. Mala som pocit, že spí, mal zatvorené oči, zadnicu zosunutú pod stôl a hlavu opieral o možno bielu, možno sivú stenu. Nevedela som to s istotou povedať, stena potrebovala premaľovať, pýtala si to dosť okato, ale nik ju už nepočúval. Vzala som kávu do rúk tak, aby som Martina nezobudila, privoňala si k nej a odpila raz a ešte raz a urobilo sa mi oveľa lepšie. Sedela som za starým stolom, v tichosti, mysliac si, že doktor nadobro zaspal. Prišiel z operačky, mal za sebou niekoľko operácií, stál na nohách celý deň.

„Otváram si súkromnú kliniku,“ prekvapil ma a prehovoril tichým hlasom. Nastalo ticho. Zmiatlo ma, že prehovoril, myslela som, že spí, tak to vyzeralo, keď som naň pozrela. Prekvapilo ma aj to, že si otvára súkromnú kliniku.

„Súkromnú kliniku?“ zopakovala som prekvapene.

„Áno, súkromnú kliniku, vieš o tom prvá. Veľmi to tu neroztrubuj,“ dodal.

„Za čo ma máš?“ povedala som tak trochu urazene.

„Takže ponuka z mojej strany znie, otváram si súkromnú plastickú chirurgiu a súrne potrebujem sestry, nechceš pre mňa pracovať?“ šiel priamo na vec. Nemal čas na dlhé rozhovory, len pár minút ho delilo od toho, že bude stáť na operačke a pokračovať v operovaní. Vedela som to veľmi dobre a preto som jasne odvetila.

„Beriem! Túto robotu nenechám! Budem to musieť stíhať popri tejto robote. Budem to musieť nejak skĺbiť, potrebujem prachy, chcem si kúpiť byt,“ povedala som rozhodným hlasom.

„Viem to veľmi dobre, preto ti to ponúkam, si jedna z málo šikovných sestier, ktoré poznám. Nemôžem si dovoliť sestru, ktorá nie je šikovná a nevie robiť a dovolí si hrať na mobile a fajčiť svoje cigaretky,“ dodal a už vstával od stola, opláchol si šálku od kávy.

„Plat preberieme neskôr,“ dodal, zavrel za sebou dvere a už ho nebolo.

V robote som mala rôznych kolegov a kolegýň, bolo to fakt rôznorodé. Medzi niektorými som našla len kolegov, bližší vzťah nevznikol, ale niektorí sa stali aj mojimi priateľmi, či kamarátmi na celý život.

Jeden z mnohých kolegov bol Arab, niekde zo Saudskej Arábie. Študoval tu a po škole ostal pracovať v našej nemocnici. Prečo sa rozhodol ostať a nevrátiť sa domov, to som vtedy ešte nevedela. Nezaujímalo ma to, nevedela som veľa o tomto svete a ani som po tom nepátrala. Priečilo sa mi však, ako sa ten kolega správal. Mal doma rodinu a v práci nadbiehal mladým dievčatám. Celý ten čas, čo sme

spolu pracovali, som si držala od neho odstup, cítila som v jeho blízkosti nebezpečie. A aj keď všetky moje mladé, či staršie kolegyně, si potykali s ním, mne moja vnútorná intuícia napovedala len toľko, že je oveľa lepšie si s ním nepotykať a ostať pri vykaní, držať si odstup. Vtedy som mala sladkých osemnásť rokov. Ach, sladkých osemnásť. To, čo on robil, bolo proti tomu, čo som pokladala za správne ja, príliš vzdialené. Jedného dňa mi nedalo a spýtala som sa ho, prečo to robí a prečo má toľko mileníek, keď ma doma tak krásnu rodinu. On mi to vysvetlil po svojom, snád' po arabsky, možno aj niektorí naši muži tak zmýšľali, neviem.

„Viete Sofi, so ženami je to podobne ako s jedlom, jeden deň máte chuť na rezeň, druhý deň zabudnete na rezeň a zavonia vám kurča a tretí deň trebárs na strukoviny, či na cestoviny, alebo čokoľvek iné, načo dostanete v ten deň chuť. Tak podobne je to aj so ženami, ak jeden deň mám chuť na rezeň, druhý deň už nemám chuť na ten istý rezeň, prejedol by sa mi, ale dostanem chuť napríklad na kurča, rozumiete malá Sofi?“ bavil sa so mnou ako s malou. Zamyslela som sa a nedalo mi, podať mu ďalšiu otázku.

„A keď vaša milovaná žena, bude mať chuť na dobré kurča a doma bude mať len rezeň z predošlého dňa? Budete to tolerovať?“ spýtala som sa smelo. Rozzúrili sa, chovali sa ako nepríčetný, vstal, začal nervózne prešľapovať, prefíkaný úsmev mu zmizol z pier a tmavé oči ešte viac stmavli, „pre ženy takéto pravidlá neplatia, samozrejme!“

„A to vám ako pripadá správne a spravodlivé?“

„Kto tu čo hovorí o spravodlivosti, už ma začínate dobre vytáčať!“

„Takže vy si môžete odskočiť za inou a ona si nemôže za iným? Rozumiem tomu dobre?“

„Tak, tak, rozumiete dobre.“

„Tak to je fakt sprosté. Tomu nerozumiem a popravde ani rozumieť nechcem. Nerozumiem svetu dospelých. Popravde, ináč som si to predstavovala. Myslela som, že táto práca bude o inom a aj vzťahy na pracovisku budú oveľa lepšie,“ povzdychla som. Až neskôr som sa dozvedela, že ten Arab, tak ho budeme volať, bol už druhýkrát ženatý. Prvú ženu tiež podvádzał, vieme už prečo. Jeho uhol pohľadu bol iný ako bol ten môj. A keď jeho prvá žena urobila to isté, podviedla ho, nevedel to prekusnúť, obral ju o všetko, aj o dieťa.

„Urobte mi láskavosť, zmeňme radšej tému, takému manželstvu, aké máte, nerozumiem a ani nechcem rozumieť. A popravde, po tom všetkom, čo tu okolo vidím, ani sa mi do nejakého manželstva nechce. Nevera, klamstvá, zahmlievanie, skrývanie sa, to nie to, čo chcem od života.“

„Toto ma fakt netrápi, váš názor je váš názor, nezaťažujte ma prosím s tým, ja mám svojich starostí tak akurát dosť. Toto je vaša vec, s tým vám fakt nepomôžem, nehnevajte sa na mňa. Uvidíte raz, že dôjde na moje slová, aj škaredé kačiatko ako ste vy, niekto uloví. Na to dám krk, ako sa to u vás hovorí. Tu sa s vami stavím, o sto eur, že to bude nejaký ženáč, kto vás opelí! Stopercentne!“

„To nikdy!“ zvrieskla som, „to radšej ostanem stará dievka!“

„Nikdy nevravte nikdy, zapamätajte si to dobre, o nejaký čas sa porozprávame a nedivil by som sa, keď budem mať absolútnu pravdu.“

„Tak to si buďte istý, že to tak nebude!“ namietala som hlasno.

„No dobre, dobre, dobre, ukl'udnite sa už, nechajme to, lebo sa vám niečo stane a toto fakt nechcem mať na svedomí.“ Upokojoval ma Arab, videl, že som veľmi rozrušená a už, už ma šiel objasť. Cúvla som a nedovolila mu, aby sa ma dotkol.

„Neviete o dobrom zubárovi?“ zmenila som tému, lebo mi táto pripadala už dobre trápna. Z predošlej témy mi začalo byť tak trochu na zvracanie.

„Rozbolel ma príšerne zub,“ priznala som sa so svojou bolesťou Arabovi.

„No vidíte, už je to tu. Rozprávame o manželstve a už vás rozbolel zub. A mne sa divíte, keď v ňom mám vydržať roky bez ujmy na zdraví,“ zasmiali sme sa z chuti, pokus o vtip dosť dobre vyšiel.

„Poteším Vás, o zubárovi viem. Dokonca o dobrom zubárovi viem. Aký som? Nepochváľite ma? Nezaslúžim si pusu? Mám dobrého kamaráta, je vynikajúci zubár, bolesť odstráni a z vášho žltého úsmevu vyčaruje biely,“ podal mi vizitku. Zavolala som okamžite a objednala sa ešte na ten deň. Tá bolesť sa stupňovala a nedala sa už zniesť. Ani tabletká od bolesti mi nepomohla, ten zub snád' chcel ísť von.

Dokráčala som s bolesťou až do zubnej ambulancie. Bojzhlivo a s búšiacim srdcom som si sadla do zubárskeho kresla. Príšerne som sa bála bolesti, nič horšie som si v tej chvíli nevedela predstaviť. Zubár stál s náradím v tesnej blízkosti, nahol sa nado mnou a poprosil ma, aby som otvorila ústa. Poslúchla som ho a otvorila som ich, najviac

ako som len vedela, a on mohol nahliadnuť zblízka a zároveň prísť na to, ktorý zub je príčinou tej šialenej bolesti. Zubný lekár sa mi dosť dlho šprtal v otvorených ústach, sliny mi tiekli z úst, odsávačka nestihla zachytiť všetky sliny. Tie mi už tiekli aj po pravde, nič príjemné, mnohí si to už zažili, nebola som iste prvá. Čakala som netrpezlivo, kedy táto nádherná chvíľa skončí, moja bolesť zmizne a ja už budem môcť konečne bez ukrutnej bolesti odkráčať. Nestalo sa tak. To, čo sa mi stalo hneď nato, by som ani v zlom sne nečakala. Doktor využil okamih, kedy bol dobre zakliesnený v ústnej dutine a začal ma ohmatávať. Áno, počujete dobre, doktor ma surovo, pri plombovaní zuba, druhou rukou šmátral po tele. Dostal sa všade tam, kam nemal sa dostať, kde to nemal povolené. Nemala som šancu sa mu vytrhnúť, tak ma šikovne uväznil. Videla som len jeho čierne arabské oči, ako sa dívali do tých mojich a pri tom ceril zuby, ktoré boli zdravé a biele, tak krásne zuby som jakživ nevidela. Bola som v obrovskom šoku, nič také sa mi nikdy nestalo, s ničím podobným som nerátala, nepredpokladala. V tej chvíli som si nevedela pomôcť. Bola som mladé a neskúsené dievča tesne po škole, ktoré ani nikdy predtým nepoznalo dotyky chlapca a zrazu toto. So svetom mužov som sa len zoznamovala a popravde, vôbec mi to spoznávanie neuláhčovali. Mnohí sa správali nepekne, škoda vravieť. Bola som čerstvá absolventka. Nastúpila som do zamestnania hneď po maturite. Zo sveta tínedžerov, som sa z večera do rána dostala do sveta dospelých, nič príjemné to nebolo, poviem vám to otvorene. Veľakrát som si pomyslela o dospelých svoje. Hlavne to, že často hovoria o mládeži nepekne, že vraj je nevychovaná. A pravda bola taká, že sa mnohí

dospelí nechovali ukážkovo, ich chovanie nebolo dvakrát fér. Nástup do života nebol vôbec ľahký. Nik ma na to vopred nepripravil. Netušila som, že to bude tak ťažké, nebolo to med lízať. Myslela som si naivne, že to najťažšie mám za sebou. Hlúpo som si namýšľala, že keď skončím školu a zmaturujem, začne zábava, nestalo sa tak.

Nakoniec som sa mu nejako vytrhla, na šťastie. Dnes už ani nepamätám, ako sa mi to vtedy podarilo. Ale jedno bolo isté, utiekla som priamo zo zubárskeho kresla aj s boľavým zubom. Kartičku poistenca som tam samozrejme nechala, ostala ležať na stole. V tej chvíli som kartičku neriešila, mala som iné starosti. Bežala som po chodbe ako najrýchlejšie som vedela, čo mi len kondička dovolila. Zastala som pri výťahu, prstom som mierila na jedno miesto, niekoľkokrát. Snažila som sa privolať výťah, dosť neúspešne, trvalo to pridlho. Mala som radšej bežať po schodoch, bola to chyba, že som ostala stáť na jednom mieste. Výťah nakoniec prišiel, to je pravda a ja som doň nastúpila, to je tiež pravda...

Ale keď som doň nastúpila a vydýchla som si od úľavy, myslela som, že som zachránená. Uľavilo sa mi, ale nie nadtľho. Tesne pred tým, ako sa začali zatvárať dvere, skočil nadržaný zubár do výťahu, inak ho neviem ani nazvať, chytil ma pevne a nasilu ma vtlačil ku stene. Ruku som vsunula dozadu, kde boli tlačidla na ovládanie výťahu a otvorila som dvere, šikovne som sa mu vytrhla, v ten deň už po druhýkrát, vybehla som z výťahu a bežala po schodoch nadol. Keď som vbehla na prízemie, vystresovaná a uponáhľaná, dvere od výťahu boli už otvorené a v nich stál už môj známy zubár. Stretol sa nám pohľad, na chvíľu, ale už sa za mnou nerozbehol, bránila mu vtom

kopa ľudí na prízemí, čo ma zachránilo, na šťastie. Keď som vyšla von z budovy, zhlboka som sa nadýchla a uvedomila som si, že som zachránená. Bola som poznačená nepríjemným zážitkom, na ktorý nikdy nezabudnem a modrinami, ktoré časom zmizli, ale v tej chvíli spôsobovali dostatočnú bolesť.

„To kam ste ma poslali, za akým úchylom?!“ vytkla som kolegovi, hneď keď som ho stretla a kývala som neveriacky hlavou.

„Prežila som tak veľký šok, že som ani nemohla zaspáť, celý večer som nad tým, čo sa stalo, premýšľala, ako to mohlo dopadnúť.“

„A to už prečo? Čo sa stalo?“ tváril sa, že nič nevie a podával mi kartičku poistenca, ktorú som nechala v ambulancii. Vzala som si ju a vložila do peňaženky.

„Čo sa stalo? Dobre viete, čo sa stalo. Prosím vás, nehrajte tu teraz divadlo. Keď vám dával poisťovaciu kartičku, určite ste ma prebrali a dobre sa zasmiali nad hlúpym dievčaťom.“

„Áno, niečo mi spomínal, nepopieram. Myslel som, že Vám urobí dobre malé rozptýlenie. Je to pohľadný muž, mohli ste stráviť krásne popoludnie. Je štedrý, mali by ste sa dobre, a že vraj je dobrý milenec, mohol vás niečomu priučiť, vaša škoda.“

„Tak to ste sa vo mne dobre zmýlil!“

„Na to som už prišiel. Na to, že ste tak mladá, beriete veci príliš vážne, na môj vkus, nemám to rád.“

„Nebola som prvá čo? Vy mu dohadzujete dievčatá?“

„Ja mu dohadzujem pacientky a čo potom robia, je ich vec,“ poznamenal.

„A sú spokojné, žiadna sa nesťažovala.“

„Žiadna sa nesťažovala! Kam ten svet speje!“

„Mohla ste zistiť kam speje, netrebalo utekať. Myslím, že by sa vám to páčilo, on je výborným učiteľom a veľmi sa mu páčite, veď máte číslo, môžete sa ešte objednať.“

„Chod'te do riti! Zavolať zubárovi musím, ale iste nezavolám vášmu kamošovi, totižto ten zub ma stále bolí ako sviňa, ostala som z bolesťou, bez kartičky a s ďalšou zlou skúsenosťou, tak Vám veľmi pekne ďakujem za dobrodružstvo,“ nadýchla som sa a pokračovala, nedalo mi sa nespýtať.

„Budem hádať, je ženatý, čo?“

„Čo vy s tým máte, slobodný, ženatý, to je snáď jedno, užiť si treba tak či tak, ženba nie je prekážkou.“

„Takže ženatý, vedela som, je mi z vás oboch na zvracanie!“ radšej som odišla, náš rozhovor nemal význam. Takýchto vzťahov, mileneckých vzťahov so ženatými, ak to môžem tak nazvať, bolo okolo mňa nejako príliš, bolo ich veľa na môj vkus, s tým som nerátala. Po niečom inom som túžila.

DOSTALA SOM NEČAKANÝ DARČEK

„Sofi, nechceš nové prsia?“ vystrelil na mňa Martin hneď z rána.

„Nič proti tebe, ale vyzeráš ako chalan,“ dodal.

„No dík, presne toto som potrebovala teraz počuť,“ zareagovala som podráždene, „a ešte pred prvou kávou, ty ma snád' chceš naštváť hneď z rána. Nemáš iných starostí dosť?“

„No, neurážaj sa toľko. Prosím ťa, povedal som to v dobrom. Si ako malé urážlivé decko. Myslím to vážne, nebol to vtip, tebe by to určite pomohlo, cítila by si sa oveľa lepšie, seabavedomejšie, ver mi, nemyslím to zle,“ povedal stroho.

„Daj mi pokoj! Každá nemusí mať veľké cicky a mimochodom, nemám na ne. Nebudem to tajiť, nemám peniaze. Dobre tu vidím, koľko taká vydumanina stojí, robím s tým už nejaký čas. A neviem, neviem, či som ochotná podstúpiť takúto bolesť kvôli chlapom, aby som sa im viac páčila, toto mi fakt nestojí za to,“ odvrkla som a chystala sa odísť. Nemala som rada túto tému, už od puberty mi to vadilo a v ten deň som fakt bola unavená a podráždená, krámy prišli, služba po službe, okrem roboty som nepoznala nič iné, žiadny osobný život tu nebol, žiadna láska, pre chlapcov som bola neatraktívna, nepríťažlivá. Len som tak niekedy s úžasom hľadela, čo chlapi vedeli pre ženy spraviť a naopak, ako sa tie chovali, keď im klamali do uška nacvičené klamstvá, ktoré tak osvedčene zaberali. Ani im nevadilo, že boli ženatí. A o mňa ani jeden nezakopol, nikdy. Bola som z toho, ako to povedať, taká bez šľavy. Ja som fakt nebola náročná, fakt nie. Túžila

som po normálnom chalanovi, ktorý by ma mal rád takú, aká som. Nič viac a nič menej som nechcela, len to, aby ma mal niekto rád.

„Neurážaj sa ako malé decko. Neurobila by si to pre niekoho iného, urobila by si to len a len pre seba, zaslúžiš si. Myslím to vážne. Urobím ti ich zadarmo,“ šepol.

„Prsia pre mňa? Zadarmo? Čím som si ich zaslúžila? A na čo? Veď ja po nich ani netúžim. A prečo by si mi robil prsia zadarmo? Celkom presne ti nerozumiem, neviem o čo ti vlastne ide,“ nechápavo som reagovala.

„Pane Bože, samé otázky, vy ženy ste ale otravné. Ty sa pýtaš, prečo áno a ja sa pýtam, prečo nie? Prečo by som ti ich nemohol urobiť a prečo ti ich nemôžem urobiť zadarmo? Prečo tebe, mojej kolegyni, a veľmi dobrej kamarátke nemôžem urobiť cicky? Nehľadaj za tým nič. Proste len tak. Nemôžeme robiť nejaké veci a rozhodnutia len tak?!“ reagoval už dosť podráždene. Zvýšil hlas a chystal sa odísť domov.

„Porozmýšľam,“ ukončila som našu debatu, keď už bol na odchode.

„Zajtra ti dám vedieť,“ dodala som.

Večer som stála pred zrkadlom, hľadela som na moju chlapčenskú postavu. Dlho som tam tak stála a premýšľala o tom, či mi to za to stojí. Líhala som do postele plná myšlienok, nemohla som zaspať.

„Kde si?“ spýtal sa ma Martin, keď som ďalšie ráno stála na zastávke, lebo mi pred nosom odišiel autobus. Bezohľadný šofér veľmi dobre videl, že utekám na autobus, s vyplazeným jazykom som

dobehla a už keď som chcela nastúpiť, tesne pred nosom, zavrel dvere. Proste, čo dodať, nadávať som nemala vo zvyku, tým by som si teda nepomohla. Čakala som na ďalší, ktorý prišiel o dvadsať minút, trpezlivo som vyčkávala a sledovala som okolie.

„Hned' som tam,...“ chcela som porozprávať stóry, ale on ma prerušil.

„Mala by si už byť tu, klientka,...“ zložila som. Vedela som presne, čo mi chce povedať. Robili sme celý deň, ani sme sa nezastavili, zatiaľ sme boli len malý tím.

Po práci o piatej poobede sme si urobili čaj a ukazoval mi fotky klientok. Hľadala som na ne a prikývla som.

„Takže súhlasíš,“ usmial sa. Úsmev mu pristal až veľmi, najradšej by som jeho úsmev pohladila mojimi perami, taký bol príťažlivý. Samozrejme som to neurobila, to sa nesluší, ale úplne živo som si to predstavovala, zježili sa mi pri tých predstavách všetky chlpy, nebola som z kameňa.

„Takže sa do toho pustíme?“ milo sa usmial a pokračoval, „budeš spokojná, uvidíš,“ díval sa na mňa tmavomodrými očami.

„Ešte ani jedna klientka nebola nespokojná,“ a ďalej ukazoval fotky s prsami rôznych veľkostí a tvarov.

„Vyber si, aké by si chcela, mne sa páčia tieto,“ ukázal mi na jednu fotku. Zadívala som sa na ňu.

„Nebude to bolieť?“ premohli ma obavy.

„Páčilo by sa mi byť atraktívnejšia, ale bojím sa bolesti, neskutočne,“ priznala som sa Martinovi.

„A čo potom? Nebude rana hnisať?“ dívala som sa na klientku z väčšími prsami. „Neboj,“ postrážime to. Pohladil ma po tvári.

„Nič sa neboj. Veď si v najlepších rukách. Dôveruj mi trochu. Sama vieš, že ženy odtiaľ odchádzajú spokojné, najviac, ako sa dá,“ musela som mu dať za pravdu, bola to totiž pravda.

Martin ma presvedčil. Druhý deň som už ležala na operačnom stole a Martin mi vyrábal prsia podľa svojich predstáv. Po narkóze som sa zobudila ubolená a oľutovala som, že som sa na také niečo nechala prehovoriť.

„Neboj, bude to dobré,“ hladil ma po vlasoch a do očí sa mi díval uprenými modrými očami, ktoré mi odovzdali prekvapivú lásku, akú som ešte nikdy predtým od žiadneho muža neprijala.

„Ako dlho budem v objatí týchto bolestií?“ spýtala som sa sklúčene. Martin ma ukludnil, že nie dlho a šikovne mi vpichol injekciu proti bolesti a ja som sladko zaspala a nevedela som o svete niekoľko hodín.

Keď som sa zobudila na neskutočné bolesti, začali ma prenasledovať obrovské výčitky, potrebujem robiť a ja si tu takto vylihujem. Bez služieb nebudem mať peniaze. Bola som vypísaná až dva týždne. V bolestiach som sa snažila aspoň čítať knihy, ktoré mi nanosili kolegyne, ale nejak mi to nešlo. Veľa som spala.

„Ako dlho budem v týchto bolestiach? Potrebujem robiť, mám služby, budú mi chýbať peniaze,“ oddala som sa samoľútosti.

„Ty sa nič nestrachuj, všetko bude dobré. Budem ti platiť tak, akoby si robila. A na úrazovej chirurgii si vezmeš dva týždne dovolenky, vybavím ti to, teraz oddychuj,“ upravil mi vankúš, perinu,

dal mi napiť vodu. Otočil sa, že odíde, ale ja som ho chytila za ruku a spýtala sa:

„Prečo to všetko? Prečo to robíš pre mňa? prehltna som, vyschlo mi v krku. Martin mi dal napiť dúšok vody, upravil mi ofinu a pobozkal na čelo.

„Lebo si to zaslúžiš, si dobré dievča. Viem, čo ťa trápi a chcel som ti urobiť radosť. Videl som ťa ako si v tichosti sledovala zákazníčky, ktoré spokojne vychádzali z dverí našej kliniky. A potom si stávala pred zrkadlom a sledovala svoje telo. Videl som ťa,“ zahanbila som sa.

„Nehľadaj nič za tým, len som ti chcel urobiť radosť,“ dodal a dal mi pusku na čelo.

„To je taký malý darček k твоjim dnešným narodeninám,“ a spoza chrbta vybral kyticu kvetov a vložil ju do už pripravenej vázy.

„Ty si vedel, že mám narodeniny?“ prekvapilo ma, „ty si nezabudol?“

„Čo ťa to prekvapuje? Ved' spolu robíme už druhý rok. Vieme o sebe už dosť. A teraz už musím, čakajú ma aj iné pacientky. Nie si tu jediná, moja milá, ktorá potrebuje opateru,“ pohladil ma po vlasoch a odišiel. Vôbec som sa na neho nehnevla, je tu dosť práce, to som dobre vedela, Martin sa mi venoval nadštandardne veľa. Zaspala som spokojne.

Každým dňom sa mi stav zlepšoval a ustupovali bolesti. Keď mi dali dole obvazy, stála som pred zrkadlom a nechcelo sa mi od neho odstúpiť. Prsia sa mi páčili. Sebavedomie sa mi zvyšovalo. Neverila by som, ako také prsia pridajú na sebavedomí.

Našetrené peniaze som dala do obálky a vybrala som sa za Martinom, že mu za operáciu zaplatím. Zaklopala som na dvere, jemne a čakala, kým sa neozve.

„Vstúpte!“ Otvorili sa dvere od ambulancie.

„Dobre že si tu, akurát som ťa chcel volať, aby som pozrel ranu, ako sa hojí. V tichosti som si vyzliekla bielu blúzku a aj čipkovanú podprsenku. Hanbila som sa. Veľmi som sa hanbila.

„Čo sa hanbíš?“ smial sa Martin, keď videl červeň na mojich lícach. Keď som dala dole čipkovanú podprsenku, ktorú som doteraz nenesila, lebo som nemala ju na čo povesiť, moje nové prsia pozreli na Martina hrdo a vztýčene.

„Nooo, myslím, že sa nemáme za čo hanbiť. Práčička vydarená. Ako sa cítiš teraz dievča?“ spýtal sa s vtipom v hlase a jemne sa ma dotýkal. Prehltla som nahlas, jeho dotyky boli veľmi jemné. Zatiaľ sa ma žiadny muž nedotýkal, aj keď mi bolo už dvadsať. Pred polstoročím by som bola považovaná za starú dievku. Pousmiala som sa nad svojimi myšlienkami.

„Sú väčšie, ako som chcela, ako som ti ukazovala na fotkách,“ poznamenala som vyčítavo.

„Sú moja, viem, ale pristanú ti,“ odtiahla som sa a obliekla.

„Skoro som zabudla, prečo som sem prišla,“ spomenula som si, čo bolo dobre, neodišla som aj s obálkou.

„A prečo si prišla?“ spýtal sa ma Martin s úsmevom, aký vie vyčariť len on.

Vytiahla som obálku podávajúc mu, „chcela by som zaplatiť. Ďakujem ti, že si to pre mňa urobil a tu je taká maličkosť,“ držala som vystretú ruku smerujúcu k nemu.

„Ďakujem, ale neprosím. Chceš ma naštvat?“ otočil sa a povedal pre mňa prísny a cudzím hlasom.

„Prosím ťa, môžeš sa obliecť a tie peniaze si prosím nechaj,“ bol otočený, už na mňa ani nepozrel. Odišla som aj s obálkou.

VEČER PRI DRINKU

V ďalšie dni sa nič zvláštne nestalo. Nič, čo by stálo za zmienku, veľa som robila, chcela som totiž vrátiť kolegyniam služby, ktoré počas mojej neprítomnosti, zastúpili.

„Nepôjdeme na drink?“ spýtala sa Jana.

„Môžeme aj dnes,“ prikývla som, „ešte nikdy sme si neboli posedieť, stále len robíme a robíme, veď to nie je normálne.“

„Obe máme voľno, ideme.“ dodala som.

„Pôjde aj Danica,“ navrhla Jana s výraznými sivými očami.

„Fajn,“ večer sme sedeli na drinku namiešaného z alkoholu a rozprávali sa o mojich prsiach.

„Bolelo to?“ dotýkali sa mi jemne. Obidve obchytkávali moje cicky a okolo sediaci na nás pozerali akoby sme boli lesby.

„Koľko to stálo?“ pýtali sa obe.

„Nič,“ vystrelilo zo mňa. Náhle som oľutovala, že som im to prezradila.

„Nič?“ Jana sa oprela na stoličke a napila sa vodky s citrónovou šťavou, jej sivé oči sa zväčšili a snažili sa prispôbiť svetlu v bare. Nič nevravela, ale nad hlavou sa vynorilo veľa otáznikov. Sivé oči sa nápadne zúžili, akoby o niečom premýšľali,

„Vy spolu spíte?“ spýtala sa Danica priamo, nedávala si ani servítku pred ústa, okuliare jej spadli na okrúhlu špičku nosa a odkryli sa jej nevýrazné oči ako dve zvedavé gulôčky.

„Nie, samozrejme že nie,“ odvetila som s prekvapením v hlase, veľmi ma prekvapila táto smelá otázka, „vy ste so mnou šli na drink snáď len preto, aby ste zo mňa vytiahli nejaké informácie,“ povedala som sklamane.

„Ale nie, neverím ti, toto hovor vieš komu,“ vytýkala mi Danica. Pili sme už tretí drink a ich otázky boli otvorenejšie, ostrejšie, štipľavejšie a dokonca aj vulgárnejšie.

„Tak never.“

„Pozri sa naša milá Sofi, nemusíš nám všetko vešať na nos, aj tak vieme svoje,“ prekvapilo ma, k akému záveru prišli tie dve. Toto fakt nebudú kamošky, keď mi neveria, pochopila som.

„Nespím, samozrejme že nie, kto by takú chcel, ja som ešte nikoho nemala, ja som nikdy nemala chlapca,“ obe sa z chuti zasmiali. Tvárili sa, akoby som klamala. Rezignovala som, aj tak mi neuveria. Dali sme si ešte pár drinkov, porozprávali mi o svojich vzťahoch na pracovisku, v ten večer sme všetky tri zistili, že obe boli milenkami Araba, ktorý bol našim kolegom a ktorý sa mi snažil dohodiť kamoša zubára. Zaujalo ma to. Snažila som sa dostať z nich, prečo to robia, že držia so ženáčom, obe si naivne mysleli, že opustí svoju rodinu a rozbehne sa za nimi, Jana bola v tom, že bude žiť s Janou a Danica bola v tom, že Arab si vyberie ju. Len mne jedinej bolo v ten večer jasné to, že svoju rodinu neopustí ani kvôli jednej z nich, čo som im samozrejme nemohla povedať, odstrelili by ma pohľadom. Tackajúc sme sa plazili domov, tak som ešte nikdy predtým nevyzerala. Alkohol mi buchol poriadne do hlavy, nebola som zvyknutá.

Nešťastná mama mi otvorila dvere a keď ma uvidela, v akom som zúboženom stave, poriadna sprcha ostrých slov padali z jej úst na moju nešťastnú hlavu.

„Takto sa doriadiť!“ vrieskala po mne ako nikdy pred tým, mama bola totiž skôr kludnej povahy a vytočenú som ju videla, len niekoľkokrát za život, kedy na to mala pádny dôvod.

„No a čo?“ ledva mi vyšlo z úst. Zamotal sa mi jazyk do poriadneho uzla, ktorý nešlo rozviazať, rovnako ako moje motajúce sa dlhé nohy.

„A tie tvoje prsia, vyzeráš ako nejaká ku...“, neudržala nadávky a vyšli z nej von, čo ma mohlo aj uraziť, ale vtedy som to snád' ani nezachytila, keďže som bola na mol.

Do čoho mi mama ďalej nadávala, som už dobre nepočula, lebo som už buchla dverami. Ešte som počula otcov hlas, ako mamu utešoval. Tak ako som bola, padla som na posteľ a tvrdo som zaspala v prepotených šatách. Ráno som sa zobudila s takou bolesťou hlavy, akú som ešte nikdy nepoznala. Ja som vlastne nikdy toľko nevypila. Druhý deň som sa ospravedlnila mame, ktorá bola ešte stále naštvaná.

„Tebe sa snád' nikdy nestalo, že si si dala viac drinkov, ako je zdravé?“ pýtala som sa naštvanej mamy.

„Ale áno, samozrejme že áno, niekedy to človek neodhadne,“ priznala sa mi prísna mama.

„Tak vidíš mami, prečo sa teda zlostíš?“ záležalo mi na dobrom vzťahu s mamou, bola to moja najbližšia osoba, akú som mala. Mama konečne zmäkla, milo sa usmiala a jemne ma pohladila po masných vlasoch. Pevne ma objala. Pritúlila si ma.

„No vidíš,“ šepľa som a privinula sa bližšie k mamke ako malé dievčatko a vychutnávala si mamkinu lásku.

„Moje malé mačiatko,“ poznamenala mamka, jemne si ma privinula a bolo mi zrazu dobre.

AKO SA DÁ ZVLÁDNUŤ DVE PRÁCE

V ten deň som mala nočnú službu na úrazovej chirurgii. Celú noc sme sa nezastavili. Myslela som si, že aspoň na chvíľu zdriemneme, keďže deň predtým som prehnela s alkoholom. Nieže som si nezdriemla, ja som si ani nesadla. Tol'ko úrazov, ako v tú noc bolo, si za moju prax nepamätám. V druhý deň som robila na plastickej chirurgii dvanásť hodín.

„Som zvedavá, kedy sa zosypem,“ povzdychla som si. Bolo to na mňa veľa, chodila som po oddelení ako spiaca mátoha. Precenila som svoje sily. Nevedela som, kde je sever.

„Vyzeráš strašne,“ poznamenal Martin.

„Viem, ale potrebujem peniaze na byt, tak beriem všetky služby,“ odvetila som a hľadala kávu, že si urobím, dúfajúc, že ma to postaví na nohy.

„Sed', prosím ťa, urobím ti kávu, aby si sa postavila na nohy, potrebujem sestru, ktorá vládze robiť, a nie sa tu plaziť. Bez urážky, to si radšej urobím všetko sám!“ poznamenal s výčitkou v hlase.

„Mala som ťažkú nočnú,“ odvetila som ticho a posrkávala z kávy.

„O desať minút ťa chcem vidieť na operačke sviežu, lebo ak nie, budeš musieť zvoľniť a dopriať si oddych.“

„Dám ti nejaký deň voľna, nech si oddýchneš.“

„Dobre,“ prikývla som poslušne a po vypití kávy, som stála šesť hodín na sále. O štvrtej poobede sme si sadli na izbe pre lekárov a unavene sme civeli na seba.

„Tak, a teraz vyzerám tak dokonalo, ako ty ráno,“ začali sme sa smiať, ako vtip to bolo dobré.

„Nezájdeme na obed?“ spýtal sa ma Martin.

„Na obed?“ pozrela som na hodinky.

„Skôr na večeru.“

„Som celkom hladný.“

„Som unavená, nehnevaj sa, mne sa veľmi nechce,“ povedala som odmietavo. Moje malé, prižmúrené oči boli príliš unavené, aby sa otvorili dokorán.

„Dobre, idem teda sám, obliekol sa a odkráčal do reštaurácie a ja som odkráčala domov. Potrebovala som sa vyspať. Po nočnej na úrazovej chirurgii, som mala dva dni voľna a to som chodila robiť na plastickú chirurgiu, defakto som nemala deň voľna.

UPRAVENÝ NOS

Martin sa na mňa znova zahľadel tak, že mi to bolo dosť nepríjemné.

„Čo zas je?“ spýtala som sa podráždene, „čo tak civíš?“

„Nechceš si upraviť nos?“ spýtal sa a bavil na tom, ako sa zlostím.

„Čo ti zas vadí na mojom nose? Čo mám s nosom? Čo ti na ňom nesedí?“ pýtala som sa znechutene.

„Po pravde, máš ho nakrivo, a máš ho tak trochu väčší, aká je norma, vôbec sa mi nepáči,“ smial sa a postavil ma pred zrkadlo.

„Panebože, aj na nos je norma? A aká je teda norma na nos? Už ma začínaš dobre srrr...“

„No proste máš ho väčší, musíš sama uznať, že je to tak,“ a postavil ma pred zrkadlo.

„Čo zase máš?“ stála som znechutene pred zrkadlom.

„No pozri, aký je krivý,“ presviedčal ma o svojej pravde. Dala som mu priateľský pohlavok.

„Mne sa môj nos páči taký, aký je a komu sa nepáči, nech láskavo hľadá inam.“

„Môj nos je dedičstvo po ockovi, moje dedičstvo mi teda nevezmeš,“ smiala som sa cez zuby. Škádľili sme sa kamarátsky, lebo my sme boli ozajstní kamaráti, Martin bol môj najlepší kamarát, akého som mala. Teda, jediný kamarát, akého som vtedy mala.

„A teraz vážne,“ tón jeho hlasu sa zmenil.

„Nieeee, čo zas, ty nesranduješ?“ bránila som sa, „ty ma tu prehováraš na novú operáciu?“

„No, len trochu ti ho upravím,“ pokračoval v prehováraní.

„Len trochu ti ho zosekám!“ prerušila som ho kričiac.

„Ty máš chorobu z povolania!“ vrešťala som, „chod' sa liečiť!“

„Na každom vidíš chyby, alebo aspoň chybičky krásy. Každý je pekný taký, aký je, ako ho stvorila príroda.“

„To je teda pravda, nepopieram, tiež si myslím, že na ľudí sa dívam optikou plastického chirurga, ale ja za to nemôžem, ale keď vieme niečomu pomôcť, prečo to neurobiť?“ usmial sa na mňa s láskou. Úsmev som mu opätovala a následne odpustila.

V ďalší týždeň som ležala pod skalpelom a nevedela som o svete. Pod vplyvom omamných látok som bola v svete ilúzií. V tom istom okamihu mi Martin sekal nos, nechala som sa prehovoriť. Keď som sa z narkózy zobudila, pozrela som do zrkadla a zhrozene som doň hľadela, zazvonil mi telefón, bola to Jana.

„Tak ako?“ spýtala sa Jana a čakala, čo odpoviem, „ako sa máš?“

„Ani sa nepýtaj!“ ledva som odvetila. Nemohla som ani rozprávať, cítila som sa hrozne a vyzerala som ako príšera. Vyzerala som, k čomu to prirovnať, aby to bolo čo najpresnejšie, vyzerala som ako naši pacienti po ťažkej havárii. Chcelo sa mi plakať a aj som sa rozplakala.

„Chod' si prosím oddýchnuť,“ pochopila, o čo to tu ide. Poslúchla som, zložila a zaspala.

Trvalo to až dva týždne, kým som sa vôbec mohla pozrieť na seba do zrkadla bez toho, aby som sa nezľakla samej seba a od žiaľu

nerozplakala. Keď som sa jedného dňa znova a znova obzerala v zrkadle, nečakane sa otvorili dvere a strelil do izby Martin.

„Tak čo, spokojná? Môže byť?“ čakal za odpoveďou, stál za mnou, dýchal mi na krk, tak bol blízko a jeho modré oči hľadeli do mojich fialových.

„Veľmi, veľmi!“ nezakrývala som nadšenie. Krútila som sa pred zrkadlom a obzerala sa zo všetkých strán. Spokojné fialkové očka žiarili šťastím.

„Rád ťa vidím takto šťastnú,“ urobil ešte pol kroka vpred, jeho pery sa takmer dotýkali môjho krku a jeho teplý dych bozkával ma za pravým uchom, prechádzal krkom, namieril si to doľava a pokračoval za ľavým uchom. Jeho teplý výdych spôsobil zimomriavky po celom tele, neuveriteľné, ale bolo to tak, teplo spôsobilo takmer triašku, zatriasla som sa od vzrušenia a aj keď som sa to snažila zakryť, nedarilo sa. Všetko sme to sledovali v zrkadle. Prehltla som, nahlas.

„Musím uznať, že vyzerám oveľa lepšie, ďakujem,“ poďakovala som. Ľavou rukou ma jemne chytil za ľavé rameno a ukazovákom na pravej ruke ukázal na upravený nos, poobzeral si ma v zrkadle a potom ma pomaly otočil k sebe. Face to face sme stáli, takmer nepohnute. Len ruka blúdila, chytal mi môj nos zo všetkých strán a ja ho nechala, veď o nič tu nešlo, veď bol môj doktor, presviedčala som sa. Jeho dych teraz hladil moju tvár. Čas sa zastavil. A že vraj to nejde, že vraj čas stále plynie, nebola to pravda, tá chvíľa ma o tom presvedčila, teraz sa čas ustálil, na chvíľku zastal, prestal dýchať.

„Bolí?“ vytrhla ma zo zastavenia jeho otázka. Pýtal sa jemným hlasom vtedy, keď sa ešte nežnejšie dotýkal môjho nosa. Jeho ruky klesali pomaly dole, chytili driek, pritiahol ma bližšie k sebe.

„Nie, nie, už nebolí,“ kývala som hlavou, „som prekvapená, ako rýchlo sa to zahojilo,“ dívali sme si do očí, dlho a nepohnuto. Ustupovala som. Naklonila som hlavu dozadu, jeho oči boli celkom blízko, jeho mihalnice česali tie moje a naše pery sa takmer dotýkali.

Vtom sa dvere prudko otvorili. A aj keď boli ďalej, oddelili nás. Stála v nich zmrznutá Zuzana, ale nebolo to spôsobené zimou, ale skôr prekvapením, ktoré spôsobilo to, že nás našla takto v objatí. Potom dvere prudko zatvorila. Potom sa nedialo nič. Nepohnuto sme stáli ako dve sochy a za dverami stála socha tretia, socha Zuzany. Jej prekvapený pohľad ostal visieť na dverách z našej strany a zo strany jej ostali visieť dve naše telá zakliesnené do seba. Nepovedala vôbec nič, len dvere otvorila a potom ich náhle zavrela. Až po hodnej chvíli konečne otvorila a prehovorila, vykoktala, že pacientka je už pripravená na sále a na doktora sa čaká.

„No jasné pán doktor, to som mohla tušiť, že si pri Sofi!“ poznamenala naštvane, „a ja ťa môžem všade hľadať! Čo si zabudol, že si v práci a máš tu pacientky? Čo mám robiť, mám im zrušiť objednanie na dnešný deň? Nech máte čas si to tu vybaviť? A keď bude po tom, ich znova objednáam.“

„Keď bude po čom?“ konečne prehovoril Martin, tiež ho zaskočila táto chvíľa, bol zmätený zo svojich pocitov. Nevedel čo s nimi.

„No po tom, nehraj tu hlúpeho, prosím. Čo mám teda robiť? Nechce sa mi už počúvať sťažnosti. Nemám na to nervy. A pravdu

povediac, oni majú pravdu. Sú na súkromnej klinike a platia za to veľké prachy. Nie je čudo, že tu nervózne prešľapujú.“

„Veď idem. Čo toľko vyvádzaš?“

„Že vraj, čo toľko vyvádzaš!“ naštvane buchla dverami.

„Veď to je tvoj biznis, nie môj, keď teba to netrápi, tak mňa to už dupľom nemusí,“ šomrala za dverami.

V ten deň boli na programe tri operácie. Dvom ženám sme zväčšovali prsia a jednej naopak zmenšovali. Niekedy mám pocit, teda dosť často, že my ženy ani nevieme, čo vlastne chceme. Často, takmer vždy, túžime po inom, čo máme doma, túžime po tom, čo majú tie druhé. Peniaze som si starostlivo šetrila a ukladala na účet. Mala som už peknú kôpku našetrených peňazí. Túžila som už po osamotení, nechcela som už našich zatažovať, aj keď mama to cítila inak. Mama len kývala hlavou, keď videla, ako sa mením.

„Chceš sa osamostatniť? Čo to vlastne znamená, že sa chceš osamostatniť? Čo ti tu chýba, že chceš odísť?“ otravovala ma mama svojimi otázkami.

„Mami, na budúci týždeň už budem mať dvadsať jeden rokov, neotravuj ma otázkami, prosím. Proste a jednoducho potrebujem sa osamostatniť,“ vysvetľovala som jej, ale nepomohlo.

„Chcem bývať sama...“ prerušila ma mama.

„Máš nejakého chlapca? Stačí povedať, veď ja to pochopím,“ dívala sa mi priamo do fialkových očí a čakala za odpoveďou.

„Nemám žiadneho, veď vieš, to by som ti isto povedala,“ mama aj tak neverila, nechala som to tak, nechala som ju klásť otázky, už som

neodpovedala, rezignovala som nadobro a sklúčene som na ňu hľadela smutnými očami. Mama si všimla smútok vo fialových očiach a potom navrhla:

„Ostaň ešte nejaký mesiac a potom sa odsťahuješ,“ žobronila mama.

„Necháš ma už odísť? Sľubuješ?“ spýtala som sa neveriacky, jej hlas znel podozrivo až veľmi kludne, spokojná s tým, že ma bude mať ešte nejaký čas pre seba. Bála sa toho, že jedného dňa odídem a už nebudem jej malým dievčatkom. Mama prikývla a priamo sa na mňa pozrela tak, že som jej uverila.

„Tak fajn,“ súhlasila som chtiac–nechtiac, mama bola mama, mama je len jedna a sny mamy treba chtiac–nechtiac plniť.

„Do konca roka ostanem a potom sa sťahujem,“ uzavrela som našu úmornú debatu, ktorá bola vysilujúca pre obe strany.

„Dohodnuté,“ spokojne odvetila mama zmierená s mojim odsťahovaním, aspoň na oko a pokračovala v žehlení košiel pre oca, čakalo ju ešte dvadsať košiel, zrátala som ich na vešiaku.

„Nechceš mi pomôcť? Nevystriedaš ma?“ navrhla mi unavená mama s opuchnutými nohami, s trasúcimi sa rukami a s vráskami zarytými v tvári. Neodpovedala som, lebo nás prerušilo dlhé zvonenie otravného mobilu. Na displeji sa objavilo meno Martin.

ZVÄČŠENÉ PERY

„Asi zo žehlenia nič nebude, volajú mi z práce,“ zahundrala som. Zdvihla som. Zajtra ťa potrebujem na operačke, Zuzana ochorela,“ hovoril naliehavo.

„Chcela som si urobiť deň voľna, nemôže prísť...?“

„Nemôže,“ prerušil ma, „nik zajtra nemôže. Tak čo, môžem s tebou rátať?“ ešte raz sa spýtal, „tak môžeš?“

„Môžem,“ prisľúbila som mu. Nevedela som povedať nie. Teda nechcela som povedať nie, peniaze som potrebovala. Mama sa na mňa významne pozrela a nad jej hlavou sa objavilo niekoľko veľkých otáznikov a nový scenár môjho príbehu.

„Kto bol ten chlapec, čo ti teraz volal?“

„Jój Mami, páčilo by sa ti, keby bol môj chlapec, že? Najradšej by si ma už vydala.“

„Ja v tvojom veku...“

„Budem hádať čo asi chceš povedať. Ja v tvojom veku som už mala teba, Sofi. Uhádla som?“

„Uhádla.“

„Niet divu, túto vetu už poznám naspamäť. Opakuješ ju dosť často a pravidelne.“

„Ale vieš, že by som bola rada, keby...“

„Keby som už bola vydatá,“ dokončila som jej vetu.

„Neboj sa, aj to raz príde a mami, veď vieš, že Martin je môj kolega.“

„Kolega, kolega, veď je pohľadný nie? Či sa ti nepáči?“

„Jój mami, páči, nepáči, daj mi prosím čas. Nie som ty, ja ešte potrebujem čas na vzťah.“

„Čas, čas, ale roky plynú, nezabúdaj, mladosť utečie ako voda...“

„A ja budem stará dievka, nie tak? Mami, teraz je iná doba, nie je to ako za vás.“

„Ale biologické hodiny tikajú.“

„Veď mi je dvadsať jeden, mami, nepreháňaj,“ musela som odísť, už som to nemohla vydržať.

„Ďakujem, že si prišla,“ vychrlil náhlivo a pripravoval sa na sál.

„Dnes som objednal viac nespokojných klientok, ktoré sa cítia menej atraktívne a chcú byť atraktívnejšie, nepáčia sa sami sebe a preto vyhľadávajú naše služby. Tak trochu som s počtom klientok prehnal a Zuza do toho ochorela, akoby to urobila naschvál,“ povedal naštvane.

„To je v pohode, kedy začíname? Nezdržiavala som sa s dlhým vykecávaním.“

„O siedmej,“ odvetil a vyšiel z dverí. Pozrela som na hodinky a zistila som, že mám na prípravu sotva pätnásť minút. Rýchlo som sa prezliekla a vstúpila na operačku. Na operačnom stole ležala štyridsiatka po troch deťoch.

„Čo je na programe?“

„Brucho po troch deťoch nie je bohvie čo. Urobím z neho bruško mňam, mňam,“ poznamenal a pustil sa do práce.

„Brucho bude také, akoby ani nerodila,“ hovoril potichu kolegovi, ktorý mu asistoval, a už rezal. Po tejto ťažkej operácii si dal na program ľahšie zákroky. Zväčšoval pery jednej mladej kočky.

„Ste fajčiarka, že?“ začal rozhovor. Klientka prikývla, že áno, „je to vidieť, „skúste s tým prestať. Fajčenie neprospieva vašej kráse,“ keď jej zväčšil pery, odprevadil ju k dverám, za ktorými už bola recepcia s recepcnou, u ktorej zákrok vyplatila.

Martin sa pri dverách otočil, svojimi jasne modrými očami na mňa pozrel a pomalým krokom kráčal ku mne. Po ceste ku mne, vzal si striekačku s ihlou do rúk a otvoril ústa, že mi niečo povie, ale nakoniec nič nepovedal, lebo som ho prerušila.

„Budem hádať, chceš mi vpichnúť kyselinu hyaluronovú, že som uhádla?“

„Ako si vedela?“ spýtal sa pobavene.

„Martin, lebo ťa už dobre poznám, už dopredu viem, čo povieš. Poznám ťa tak dobre, akoby sme boli frajeri,“ z chuti som sa zasmiala.

„A nechceš?“

„Čo teraz myslíš, krajšiu tvár, hladšiu a sviežejšiu, väčšie pery, alebo byť frajerami?“

„Oboje. Aj to, aj to ti viem splniť, len treba chcieť“

„Nemáš záujem?“ spýtal sa ešte raz, smial sa, búchali sme sa všade, kde prišlo a smiali sme sa u toho.

„Nechceš tú ihlu odložiť? Je to dosť nebezpečné. Môžeme si ublížiť,“ ukázala som na striekačku s ihlou, ktorú stále držal v rukách. Tú jeho poznámku o frajerovaní som prešla, veď to bola len sranda.